

ЛІС СИРІТ

Я приготувався був померти.

А що гірше, я приготувався був померти за компанію з виродками.

Не те щоб я боявся померти, та все ж, гадаю, не останню роль грає те, із *ким* ти помреш. Як і, зрештою, не останню роль грає те, *хто* поруч із тобою, коли ти народишся. Бо якщо ті, хто зібрався навколо твоєї колисочки подивитися, як ти дригаєш ручками-ніжками, всі одягнені у чисту білизну та шовк — у тебе буде зовсім інше життя, ніж тоді, коли першим, кого побачиш у цьому світі, буде якийсь довбаний козел. Я глянув на Паґрана, і в мене виникло неприємне враження, що він таки дійсно нереально схожий на довбаного козла — із цією його витягнутою головою, довгою бородою та непривабливою звичкою постійно наче щось пережовувати, незалежно від того, їв він у той момент насправді чи ні. Узагалі, у повсякденні Паґран був фермером. А Фрелла, котра у цю мить стояла поруч із ним у іржавій кольчuzі, у повсякденні була його дружиною.

Але зараз вони були злодіями, хоч і не такими спритними, як я. Бо мене навчено відмикати будь-які замкі, лазити по стінах, правильно падати, складно брехати, червомовити, виготовляти пастки самому і вміти помічати чужі. А крім того, я був непоганим лучником, скрипалем та бійцем на ножах. А ще знав кілька десятків заклинань — хоч і дрібних, проте дуже корисних магічних штук. Та, на жаль, я заборгував Гільдії Тих-Хто-Бере (тобто Злодіїв)

стільки грошей за своє навчання, що й опинився от у лісі Сиріт, сидючи навпочіпки поруч із оцими тупими виродками, сподіваючись старим розбійницьким способом — погрожуючи вбивством — когось пограбувати.

А робота розбійника з уторованого шляху, як виявилось, напрочуд добре оплачувалась. Я лише місяць пробув у цій банді, а ми вже встигли були пограбувати чималу кількість возів, при яких була дуже маленька охорона, чи набрати собі у полон цілу юрбу із подорожніх, котрі повідставали від своїх ватаг, де охорона була дуже велика; і навіть хлопчину одного купця продали зграї безчесних стражниць, котрі взагалі повинні були ловити нас і відправляти до в'язниці. Убивство ніколи не було мені до душі, та я завжди був готовий радше пустити кілька стріл у чийсь бік, аніж самому опинитись у повній жопі. Так улаштований був світ. Я вже мав понад половину від того, що повинен був заплатити Гільдії, коли настане місяць жнівень, — аби лишень вони не зробили мені ще гіршого татуювання. Досить того, що моє теперішнє тату і так було вже доволі погане, красно їм «дякую» за це.

І от сиджу я, значить, скоцюрбившись, у засідці та спостерігаю за самотньою жіночою поstattю, котра наближається до нас по Білій Дорозі. У мене відразу було якесь погане передчуття щодо нашої потенційної жертви. І не тільки тому, що *та* йшла так, наче їй не було кого боятися; і не тільки тому, що на деревах кричали круки. Я ж бо, бачте, дещо знався на магії, а у цій мандрівниці вона явно відчувалася. Я не був упевнений, якого саме роду була та магія, але відчував її як неприємний холодок по шкірі чи як електричний заряд у повітрі перед бурею, від якого волосся стає дибки. До того ж, *що* такого може бути на одній жінці, що можна розділити на сімох? І не забуваймо про подвійну частку нашого ватажка, яка кінець кінцем сягне за половину від усього.

Я глянув на Паграну і заперечно хитнув головою. Той глянув на мене, і тільки білки його очей було видно, бо він увесь був обмазався грязюкою, крім хіба що рук, які залишив білими, щоб краще було помітно умовні знаки, які він подаватиме. Пагран користувався військовою системою умовних знаків, яку вивчив був, беручи участь у Гоблінських війнах, і вона була лише наполовину схожа на злодійську, якої я навчився у Нижчій Школі. Тому його знак

рукою у відповідь на моє хитання головою, який він показав, ховаючи два пальці, ситуацію ніяк не прояснив. Спершу я подумав був, що він указує на мою діряву калитку, тож кинувся перевіряти, чи не випадають звідтіль мої гроші. Та потім до мене дійшло, що він показав, аби я перевірів, чи на місці ще мої яйця. Тобто він узяв під сумнів мою мужність.

Я показав на незнайомку та зробив знак «маг», не будучи упевненим, що його зрозуміють, і особливо Пагран. Бо він показав мені у відповідь, що маг стоїть позаду мене, — принаймні так я подумав спочатку, — але насправді він показував мені, щоб я засунув свого мага собі у сраку. Я відвів очі від головного виродка, з яким приготувався був померти, і перевів їх на жінку, яка приготувалася була нас повбивати.

Таке було в мене передчуття.

Якщо ти йдеш на самоті Білою дорогою через ліс Сиріт, хай навіть у приємний теплий день наприкінці літа, у місяці спечні, то ти, напевне, справжній маг. А як ні — то, напевне, п'яничка, іноземець, самогубця чи просто якийсь недоумкуватий покруч усіх трьох водночас. Ця жінка була схожа на іноземку. Її шкіра була оливкового відтінку, а на голові ціла копиця розкошланого чорного волосся, як у іспантки. Вона мала красиві вилиці, як це в них там буває, отримані у спадок від стародавньої імперії, а вік її на око визначити було неможливо. Не стара. Років зо тридцять? Статура невелика, але міцна на вигляд. Її стомлені очі цілком могли належати професійній убивці, та й одягнена вона була як для бійки. На спині в неї був круглий щит, горло захищав панцирний комір і, як я здогадався, під сорочкою в неї була легка кольчуга.

Клинок у неї на поясі був трохи коротший за звичайні. Імовірно, то був *спадін* або ще якась схожа на нього яйцерізка, що безумовно вказувало на те, що вона іспантка. Колись давно іспантські лицарі вважалися найкращими вершниками у світі — коли в ньому ще водилися коні. Тепер же вони покладалися тільки на мистецтво володіння мечем і щитом, яке виникло ще на землях Стародавнього Кешу та було відоме під назвою Калар Баят. І цього мистецтва починали навчати з восьми років. Іспантці не бояться погроз, тому я був майже впевнений, що якщо ми й вийдемо із засідки, то

лише для того, щоб убити, а не залякати. Та чи турбує це Пагранна? На поясі в незнайомки висять кашуки із грошима, та чи накаже Пагран кидатися в атаку тільки через це?

Ні.

Спершу він подивиться, який у чужоземки щит.

І ось, коли ця «можливо-іспантка» підійшла ближче, на дерев'яному обідку, який показався з-за плеча незнайомки, я побачив рожевий відблиск, що означало, що цей щит виготовлено з весняного дерева. Це було те дерево, яке під час Гоблінських воєн ми так жваво винищували, що воно, бляха, мало не зникло зовсім. Лише в Іспантії під пильним оком короля залишались іще останні гаї цього дерева, залізши до яких, ти міг опинитись у зашморгу, а залізши ще і з пилою — у казані із киплячою водою. Річ у тім, що якщо із деревиню цього дерева правильно поводитись і належно за нею доглядати, то вона, як усім відомо, залишатиметься живою і після того, як її зрізали, і сама себе гоїтиме. І поки вона буде живою, її важко буде спалити.

Тож Пагран забажав того щита. І хоч як я сподівався десь у глибині душі, що він усе-таки опустить складену човником долоню вниз, наче гасячи свічку, — я вже знав, що за мить він, наче вістрям списа, штрикне вперед великим пальцем і атака почнеться. Троє пошрамованих розбишак уже стояли обіч Пагранна, і я почув, як іще двоє інших лучників завовтузилися неподалік від мене — то один забобонний молодий сцикун на ім'я Нерфас, якого ми за його нервовість називали Нервас, поцілував вирізаний із оленячої кістки заяложений кулон у вигляді лисиці, що він носив його на вірвовочці на шиї, а в листі позаду нього зашаруділа його бліда витрішкувата сестра. Мені ніколи не подобалося, що ми з ними — вони та я — шануємо одного й того ж бога; але вони, як і я, були гальтами, котрі народились із чорними язиками, що є нашою відмінною рисою; а всі гальтські злодії потрапляють урешті-решт до Повелителя Лисиць. І тут нічого не поробиш.

Я тим часом витягнув стрілу із шилоподібним наконечником, який легко проникає крізь ланки кольчуги, і наклав її на тятіву.

Ми спостерігали за ватажком.

Той спостерігав за жінкою.

Каркнули круки.